

medlem får en alvorlig sygdom, så bliver der udbetalt et stort beløb, som man så kan bruge efter ønske.

Det er derfor nødvendigt, at der bliver igangsat et arbejde for at give Folketinget et grundlag at træffe de nødvendige beslutninger på og for at skabe en gennemskuelighed for borgerne. Men jeg synes, der er mange udestående spørgsmål, og to af de oftest forekommende er skattetrykket og spørgsmålet om, hvem er de rige. De fleste mennesker mener, at de gennem skatten har betalt for velfærden én gang, og at øget brugerbetaling er dobbelt beskatning, hvis ikke skatterne sænkes samtidig, og det kan de jo sådan set have meget ret i.

Det andet spørgsmål, som vi skal til at diskutere, er så: Hvem er de såkaldt rige? Hvor skal indtægtsgrænsen i givet fald gå? Hvem er det, der skal betale og for hvad og hvorfor? Det håber jeg, vi får en god debat om.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Ja, det er for at forstå CD, som nu har åbnet denne debat, som jeg finder væsentlig. Men jeg har et spørgsmål, og det går tilbage til den 7. oktober 1999, hvor der her i salen blev stillet følgende forslag til vedtagelse: Folketinget opfordrer regeringen til at opgive planerne om brugerbetaling for hjemmehjælp.

Men det forslag støttede CD ikke. Man gik derimod med på et afværgesforslag. Derfor vil jeg da gerne høre, hvorfor CD med det engagement, som CD nu udviser, ikke ville støtte det forslag til vedtagelse den 7. oktober 1999.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det må jo så have været, fordi vi senere fik den mulighed, der lå i helt at kunne forhindre, at der blev betalt for praktisk hjemmehjælp.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil gerne indlede min ordførertale med at sige, at jeg synes, det er en væsentlig og central debat, som CD har rejst i dag, og for Socialdemokratiets vedkommende gælder det, at vi er tilhængere af den velfærdsstat, vi har opbygget i Danmark, som sikrer alle borgere en fri og lige adgang til en række af de offentlige velfærdsydelser. Det skal efter vores opfattelse ikke være størrelsen af pengepungen, der er afgørende for, at man f.eks. kan få en god behandling på et sygehus, eller om ens børn kan få en god uddannelse.

Vores velfærdssamfund har skabt tryghed og sikkerhed for den enkelte, og det skal vi holde fast ved. Det er det, der gør Danmark til et foregangsland for mange lande.

Nu nævnte CD's ordfører, at der var foretaget en undersøgelse af Danmarks Statistik. Jeg har hæftet mig ved, at Finansministeriet i 1998 gennemførte en større meningsmåling i befolkningen af holdningen til forholdet mellem skat og offentlig service, og den undersøgelse bekræfter, at der i den danske befolkning er en meget stor opbakning til den solidariske finansiering af den offentlige service.

Så jeg vil godt slå fast indledningsvis, at for os er det centralt, at det danske velfærdssamfund bygger på en solidarisk skattefinansiering, og det er vores opfattelse, at det skal den også gøre i fremtiden.

Men lige så rigtigt, som jeg synes det er, lige så rigtigt er det jo, at brugerbetaling ikke er noget nyt. Finansministeren nævnte i sin besvarelse en række områder, hvor vi kender brugerbetaling: På dagpasningsområdet, man kunne nævne tandlægen, og i den kollektive trafik har vi jo altid opkrævet – var jeg lige ved at sige – endda en betydelig brugerbetaling.

Når jeg læser CD's forespørgsel, synes jeg dog, at der er grund til at fremhæve, at der er ingen steder, hvor brugerbetalingen er større end de omkostninger, der faktisk er forbundet med at producere det pågældende gode. Der er altså ikke tale om ekstra skat, som CD synes at forestille sig. Når vi taler om brugerbetaling, kan man derfor i virkeligheden lige så godt tale om et offentligt tilskud til den pågældende type af forbrug.

Hvis man skal søge efter nogle motiver for brugerbetaling, vil jeg sige, at et par af dem er selvfølgelig, at vi altid har problemer med at få finansloven til at hænge sammen, og at det ofte af befolkningen i et eller andet omfang også opfattes som rimeligt, at man betaler for nogle af de ydelser, der stilles til rådighed af det offentlige. Man kan også sige, at brugerbetaling kan være med til at sende et signal til borgerne om, at der faktisk er nogle omkostninger forbundet med at producere de pågældende varer, og jeg kan ikke helt frigøre mig for, når jeg somme tider snakker med folk, at have en fornemmelse af, at de tror, at en række offentlige ydelser stilles gratis til rådighed. Det er nogle af de ting, der kan være en signalværdi i ved brugerbetaling.